

Sygn. akt II CSK 156/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. i P. małżonków G.

przeciwko X. Y.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o przeniesienie własności

po odwołaniu darowizny,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę
1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów J. G. i P. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 20 kwietnia 2012 r., mocą którego oddalone zostało powództwo przeciwko X. Y. o złożenie oświadczenia o przeniesieniu na rzecz powodów własności zabudowanej nieruchomości rolnej o powierzchni 41,7032 ha położonej w powiecie [...] oraz o wydanie im tej nieruchomości. Podstawą prawną żądania powodów jest skutek wywołany odwołaniem przez nich darowizny uczynionej na rzecz pozwanego, jednak Sady obu instancji nie dopatrzyły się w ustalonym stanie faktycznym spełnienia przesłanek odwołania darowizny, określonych w art. 898 § 1 k.c. Ponadto oświadczenie o odwołaniu darowizny zostało złożone z uchybieniem terminu wskazanego w art. 899 § 3 k.c., a ze względu na charakter tego terminu uprawnienie powodów do odwołania darowizny wygasło. W sprawie nie dopatrzono się podstaw do zastosowania art. 5 k.c. przez uznanie, że skorzystanie z prekluzji wynikającej z art. 899 § 3 k.c. jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W skardze kasacyjnej powodowie zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 217 § 2 i art. 227 k.p.c. na skutek oddalenia wniosku dowodowego z opinii specjalisty co do stanu zdrowia powódki oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 898 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i nieuznanie rażącej niewdzięczności obdarowanego, mając na uwadze istotę stosunków rodzinnych między stronami oraz w oderwaniu od stosunków społecznych panujących w danym środowisku i obowiązujących w nim zwyczajów. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powodowie powołują się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, zawierające się w pytaniu o to, czy biorąc pod uwagę treść art. 898 § 1 k.c. za rażącą niewdzięczność obdarowanego wobec darczyńcy należy uznać naganne zachowanie obdarowanego wobec dziecka darczyńcy będącego małżonkiem obdarowanego, mając na uwadze związek tegoż dziecka z obdarowanym i panujące w danej społeczności relacje społeczne i zwyczaje.

Uzasadnieniem postawionego pytania jest to, że zagadnienie nie zostało dotąd rozpatrzone ani w orzecznictwie, ani też w literaturze. Jednakże w kolejnych fragmentach uzasadnienia wniosku, a także w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych pełnomocnik powodów przytacza szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, z których wynika, jakie okoliczności mogą stać się przyczyną uznania zachowania obdarowanego za niewdzięczność względem darczyńcy, w dodatku musi to być niewdzięczność rażąca, a więc dodatkowo kwalifikowana. Są wśród tych orzeczeń, a także innych nieprzytoczonych przez skarżących takie, w których rażąca niewdzięczność występowała w stosunkach rodzinnych. Jeżeli więc nawet nie było sytuacji dosłownie takiej, jak w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, to trudno uznać, że ustalony stan faktyczny jest na tyle odmienny od tych, które były podstawą wskazanych orzeczeń Sądu Najwyższego, żeby można uznać zagadnienie za nowe.

Dodatkowo należy stwierdzić, że pomiędzy stanowiskami Sądu Najwyższego wyrażonymi w dotychczasowym orzecznictwie nie ma rozbieżności, a orzeczenia te uzupełniają się. Nie występuje zatem sytuacja, która by uzasadniała podejmowanie kwestii, o której mowa w przedłożonym zagadnieniu prawnym po raz kolejny, a sformułowane zagadnienie nie ma cechy nowości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r.,

II UK 363/09 oraz z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). Ponadto, nie daje ku temu podstaw stan faktyczny ustalony w sprawie, a którego weryfikowanie nie stanowi podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Przedkładając zagadnienie prawne skarżący próbują budować uzasadnienie według pewnych elementów stanu faktycznego, który odbiega od ustaleń dokonanych w toku postępowania sądowego, przez co zagadnienie prawne nie ma wyłącznie charakteru abstrakcyjnego, zaś ewentualna zasadność tylko dla rozpoznawanej sprawy jest niewystarczająca do przyjęcia skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 grudnia 2008 r., III CZP 179/08, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

es